

dan vi tillryggalagt vid pass en Tysk mil i denna obehoeliga negd, der ingen blomma blomstrar och ingen fogel sjunger, fingo vi se på en af de högsta kullarna en alldeles kal, liten slätt, midt på hvilken stod ett litet hus, insvept i tjock dimma, så att det knappt syntes. Vår ledsagare sade, att det var Longwood, och huset Napoleons fordna boning. Vi voro snart framme vid det, och trodde oss finna det ännu i samma skick, som det var vid hans död. Huru interessant skulle det icke vara för hvarje ditkommande, om man icke hade förändrat, icke borttagit något. De Engelska ämbetsmännerna hafva icke gjort afseende härpå. Det eländiga huset är skiljdt i två delar. Den mindre, Napoleons sängkammare, har blifvit ett stall, och den större ett magasin, der färsinn, talg och andra öns producter förvaras.

Napoleon hade, såsom man redan i staden berättade oss, utmed sin boning anlagt en liten trädgård, i hvilken han sjelf arbetade, hvarvid äfven Generalinnan Bertrand ofta var honom behjelpig. Efter många fäfänga bemödanden och mångahanda försök lyckades det ändteligen att uppdraga några blomster och till och med att plantera unga ekar, som gingo till. Ett af dessa träd hade Napoleon planterat med egen hand, och Madame Bertrand ett annat. Som intet spår af trädgården kunde upptäckas, så frågade jag vår ledsagare, hvar den legat, och med ett sarcastiskt löje pekade han på en öde, af svin uppbökad plats, sägande: "Här har Napoleon med lika lycka dragit upp blommor, som han förr stiftade riken; men de äro ock lika hastigt åter försvunna." Vid en förfallen gärdsgård stå ännu några ekar; men ingen kan uppgifva hvilkendera är planterad af Napoleon sjelf.